

Sortir de la nostra presó

"Aquí es va crear la collonada, que sempre deia Josep Pla, de l'independentisme, no pas perquè tot fos més racional i més superador dels problemes humans"

ALFONS QUINTÀ

Un dels primers deures de tot demòcrata és el de no atabalar, sinó exposar amb veracitat el que hi ha. L'admissió de la realitat no mata, ans el contrari. En un dirigent polític aquest deure encara hauria de ser més radical. Escriure-ho aquí i ara fa plorar i riure, a la vegada.

Si aquí es fiqués a la presó els que no volen ser veraços ni entenedors, en quatre dies hi hauria més persones engarjolades que a fora.

Hauria pogut ser el cas del sempre petulant Eugeni D'Ors (1881-1954). Se li atribueix una anècdota repugnant, que Josep Pla tenia per certa. Resulta que un dia va dictar a una seva secretària un article i, en acabar, li va demanar si creia que ella l'entenia. La bona noia li va contestar que sí, potser errada, perquè Ors solia escriure volent fer-se l'elitista. L'escriptor li contestà que anava a canviar el text de l'article perquè no estava pesant perquè ella l'entengués. Ara i aquí hi ha molts com el franquista D'Ors. Tenen una TV falsament pública per a dir molt i enganyar encara més. Ara s'entrebanquen amb les seves pròpies mentides.

Dit tot això, podem aterrar en el està passant en el camp de la política a Catalunya, des de fa massa anys. Es va muntar, de manera rebuscada i irracional una cabòria incomprensible dita independentisme. Era només per enlluernar i ensarronar. Ara es veu més i més clar.

Moltes persones saben que durant anys vaig escriure i donar conferències sobre el tema del nacionalisme, conceptualment força viu en el món anglosaxó. Per tenir-ne una visió inductiva, del concret al general, en vaig escriure des de i sobre els cinc continents. Se me pot demanar el que calgui dels aborígens australians, amb els que vaig compartir moltes converses i cruspir-me llangardaixos, així com aprendre a llençar bumerangs. O sobre els maoris, que em van irritar el nas amb singulars símls del nostre petó que ens donarem.

Els meus sentiments de solidaritat i de fraternitat no en patiren, sinó que milloraren. També ho feu la comprensió de que la immanent qualitat de tota la humanitat és la diversitat. Entendre-la i admetre-la és imprescindible. M'acosta més als demés i també me'ls fa sentir més propers a mi. Ben enfocat, ho trobo prou fàcil. Per això no he

tingut mai por, ni entre els oromo d'Etiòpia. O al mig dels meo de Vietnam. O dels eta i burakumin del Japó. O els hazara o els tajik d'un Afganistan llavors controlat pels taliban. Com diuen els africans que usen la gran llengua franca que és el swahili: "hakuna matata" (cap problema).

Aquí es va crear la collonada, que sempre deia Josep Pla, de l'independentisme, no pas perquè tot fos més racional i més superador dels obligats problemes humans. Ans va ser en contrari. Es va voler tapar i emmascarar que els catalans som presoners d'una societat empresonada per una ara ja determinada corrupció. És una component bàsica de la nostra societat, dominada per un control polític indigne dels nostres temps, si bé avui està en palesa crisi. Per conservar-lo, els corruptes, avui políticament ben identificats, necessitaren crear parides mentals abjectes, emmascaradores del fet que el món ha canviat i millorat, gairebé arreu, però que aquí no ho ha fet. Es van inventar un fals succedani. Com diria el Príncep de Lampedusa, van voler canviar-ho tot, per a deixar-ho tot igual.

Desitjo de tot cor que aviat tinguem un alliberador canvi d'"amo", figura rural, clara a Terra Baixa, que es va saber transmetre d'un Jordi que la va implementar, a un Artur que l'ha volgut potenciar. Ara s'hauria de bandejar. O baldejar, que diuen els mariners. No podem continuar sent un gran mas, en el sentit de masia, arquitectònicament maca però sempre autoritària. És com un pessebre farcit de caganers.

Costarà assolir un bon canvi, molt més del que ens podem pensar. Abans i sobretot caldrà exposar l'infern en el qual encara estem empresonats. Necessitarem que alguns "déus" del Dret ens emparin i emparin als enfeinats magistrats i fiscals de molts indrets de Catalunya. Els meus "déus" predilectes són Cesare Beccaria i Friedrich Karl von Savigny. Hi pregaré, sense oblidar els bons i només morals cops de falç.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/catalunya/2015/12/03/sortir-nostra-presos/756008.html?utm_source=rss